

РЕШЕНИЕ

№ 8139

гр. София, 19.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 13.12.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

**ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов
Мария Попова**

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **7703** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мария Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 18537 от 04.07.2013 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], управлявано и представлявано от М. И. Т., чрез адвокат П. Т. срещу Съдебно решение без номер от 03.06.2013 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 108 състав, постановено по НАХД № 19923/2012 г. С оспореното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-2204472 от 15.06.2012 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция на труда” – С., с което на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ), на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева, за нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ.

В касационната жалба се релевират основания за незаконосъобразност и необоснованост на съдебния акт. Пълномощникът на касатора твърди, че са нарушени императивните изисквания на редица разпоредби от ЗАНН и КТ. Счита, че се касае за маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Настоящият касационен състав е помолен да отмени решението на СРС и да присъди сторените по делото разноски.

В съдебното заседание касаторът, редовно призван, се представлява от процесуалния

представител – адвокат Т., която от негово име поддържа жалбата. Доразвива релевираните с жалбата съображения, като отново посочва, че въззивната инстанция не е изложила мотиви относно приложението на чл. 28 ЗАНН. Пзовава се на чл. 24 ЗАНН.

Ответникът по касационната жалба се представлява от юрисконсулт С., която оспорва жалбата. Моли съда да потвърди въззивното решение като правилно, обосновано и законосъобразно.

Представителят на С. градска прокуратура – прокурор Димитров дава заключение за частична основателност на касационната жалба, досежно размера на наложената санкция.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните пред районния съд доказателства по безспорен начин се установяват следните факти:

Със заповед № 24/06.04.2012 г. е прекратено трудовото правоотношение между [фирма] и работника И. М. С., считано от 09.04.2012 г. Свидетелят Г., която обслужвала счетоводно дружеството, подаде по електронен път в НАП уведомление за това на 08.04.2012 г., но то било отхвърлено, тъй като не е била въведена дата за прекратяване на трудовото правоотношение, опитала да подаде същото втори път, но не успяла, като след това не правила други опити. Свидетелят В. - главен инспектор в Д. - С., след проверка, установила, че не е подадено уведомление до НАП за прекратяване на трудовото правоотношение между дружеството и работника. За извършената проверка съставила протокол. Приела, че е налице нарушение на чл. 62, ал. 3 КТ, за което съставила срещу [фирма] акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22 - 2204472 от 18.05.2012 г.

На 21.05.2012 г. от дружеството е подадено уведомление до НАП за прекратяване на трудовото правоотношение.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП № 22-2204472 от 15.06.2012 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция на труда” – С., с което на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ), на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева, за нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства и гласни доказателствени средства.

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания.

Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестраниното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

При тази фактическа обстановка, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че е осъществен състава на административно нарушение, за което правилно е наложено административно наказание.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 3 КТ в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Националната агенция за приходите предоставя в реално време на оправомощени лица от дирекции „Инспекция по труда” електронен достъп до регистъра на трудовите договори и при поискване в срок три работни дни изпраща копие от съответното заверено уведомление. За нарушаването на тази разпоредба, санкционната норма на чл. 414, ал. 3 КТ предвижда за работодателя наказание с имуществена санкция или глоба от 1 500 до 15 000 лева.

Правилно районният съд е приел, че от установената фактическа обстановка безспорно се установява, че дружеството към момента на проверката не е било подало уведомление до НАП за прекратяване на трудовото правоотношение. Следвало е да строи това най - късно до 16.04.2012 г., но това е направено на 21.05.2012 г. – след проверката и съставянето на процесния АУАН. По този начин от обективна страна е осъществено нарушението на чл. 62, ал. 3 КТ.

Доколкото деянието е извършено от юридическо лице, касае се за обективна (безвиновна) отговорност и не следва да се обсъжда въпросът за субективната му страна, поради което възражението за липса на вина е ирелевантно.

Въззивната инстанция е обсъдила в мотивите си обстоятелството, че уведомлението не е подадено поради факта, че Г. не е сторила това. Следва да се посочи, че нормата на чл. 414, ал. 3 КТ дава възможност за ангажиране на отговорността на работодателя, поради което правилно СРС е приел, че административнонаказващият орган не е допуснал грешка, като е санкционирал жалбоподателя, доколкото същият е работодател, а не съответното лице. Легална дефиниция на понятието „работодател” е дадена в § 1, т. 1 от ДР на КТ: всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение. Няма съмнение, че жалбоподателят е адресат на административнонаказателна отговорност, тъй като той несъмнено има качеството на работодател, доколкото се установява, че той самостоятелно е наемал работници на работа по трудово правоотношение.

Неоснователно е възражението на касатора за приложимост на чл. 28 ЗАНН - в Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010г. на О. е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в от КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН.

За пълнота на мотивите, касационната инстанция следва да посочи, че в процесния случай няма основания за маловажност на извършеното деяние и съгласно разпоредбата на чл. 415в КТ, в редакцията ѝ към момента на извършване на нарушението - 18.05.2012 г. и издаване на НП - 15.06.2012, както и към момента на

постановяване на решението на СРС. С приложимата последна редакция на чл. 415в КТ, е въведена ал. 2, според която не са маловажни нарушенията на чл.61, ал.1, чл.62, ал.1 или 3 и чл. 63, ал.1 или 2 от КТ (изм. ДВ. бр. 7 от 24 Я. 2012 г.). Тази редакция е въведена преди извършване на нарушението и издаване на НП и следва да бъде приложена към процесния случай. Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗАНН, за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Съгласно чл. 3, ал. 2 ЗАНН, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. В случая не са налице предпоставки за прилагане на цитираната норма, тъй като по-благоприятна редакция на чл. 415в, ал. 2 КТ няма.

Наложеното административно наказание е минималното определено от нормата на чл. 414, ал. 3 КТ, поради което наказанието е определено съобразно правилата на чл. 27, ал. 1 и 5 ЗАНН.

По изложените мотиви и след извършена проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК, касационната инстанция намира, че решението на районния съд не страда от пороци, водещи до неговата отмяна. Същото е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила.

Неоснователно се явява искането за присъждане на разноски, тъй като такива не се присъждат от административните съдилища по този род дела, съгласно Тълкувателно решение № 2 от 03.06.2009 г., постановено по тълкувателно дело № 7/2008 г. на Върховния административен съд.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, Х. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение без номер от 03.06.2013 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 108 състав, постановено по НАХД № 19923/2012 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.